

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20221/2024
05.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиле АА, из ..., чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., против тужених ББ, из ..., "... СИСТЕМ" ПРЕДУЗЕЋЕ ЗА ПРОИЗВОДЊУ, СПОЉНУ И УНУТРАШЊУ ТРГОВИНУ И УСЛУГЕ, ДРУШТВО СА ОГРАНИЧЕНОМ ОДГОВОРНОШЋУ НОВИ САД, са седиштем у Новом Саду, чији је заједнички пуномоћник Марко Н. Вребац, адвокат у ... и ВВ, из ..., чији је пуномоћник Мирослав Лотина, адвокат у ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1219/24 од 09.05.2024. године, у седници одржаној дана 05.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1219/24 од 09.05.2024. године.

II ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиле и тужених ББ, из ... и „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П. 579/2021 од 02.11.2023. године, одбијен је приговор стварне ненадлежности (став први изреке). Одбијен је тужбени захтев за утврђење да је тужила сувласник 90% удела туженог ББ у туженом "... систем" доо Нови Сад сразмерно доприносу тужиле у стицању заједничке имовине у току трајања заједнице живота у ванбрачној заједници са туженим ББ, а што су тужени дужни признати и трпети (став други изреке). Одбијен је евентуални тужбени захтев за обавезивање тужених да тужилји солидарно исплате износ од 435.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС па дан исплате, на име накнаде 45% тржишне вредности удела у туженом привредном друштву, сразмерно доприносу тужиле у стицању заједничке имовине у току трајања заједнице живота у ванбрачној заједници са туженим ББ (став трећи изреке). Обавезана је тужила да накнади трошкове парничног поступка туженима ББ и "... систем" доо Нови Сад у износу од 1.091.058,00 динара и туженом ВВ у износу од 543.750,00 динара (став четврти изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1219/2024 од 09.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртом изреке, а захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка, одбијени као неосновани.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је изјавила дозвољену и благовремену ревизију из свих законских разлога, посебно указујући на погрешну примену материјалног права.

Тужени ББ и „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, у одговору на ревизију у целости су оспорили наводе ревидента и предложили да се ревизија одбије као неоснована, а трошкове ревизијског поступка опредељено су тражили.

Испитујући побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 10/23, у даљем тексту ЗПП) Врховни суд је одлучио да ревизија тужиље није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда, тужиља и тужени ББ су били у ванбрачној заједници у периоду од 2007. до 2017. године током које је рођено двоје деце. Тужени „... систем“ доо Нови Сад је основан 2002. године Одлуком о оснивању донетом од стране туженог ВВ као физичког лица који је био једини оснивач, члан и власник 100% удела, да би Уговором о преносу удела од 11.02.2013. године, тужени ВВ, као преносилац, пренео без накнаде на стицаоца, свога сина, овде туженог ББ удео у друштву „... систем“ доо Нови Сад у висини од 100 % основног капитала друштва, који је по том основу уписан као власник 100% удела. Уговором о преносу удела од 01.04.2019. године, тужени ББ, као преносилац, пренео је без накнаде стицаоцу, овде туженом ВВ удео у туженом „... систем“ доо Нови Сад у висини од 50% основног капитала друштва, док је он директор и законски заступник тог двочланог друштва. Тужиља је од 28.04.2011. године до 16.05.2011. године у овом друштву била заменик директора, а од 15.05.2011. године директор, на којој функцији је била регистрована до 16.06.2014. године. Тужиља је поред бриге о заједничкој деци коју има са туженим ББ неколико пута недељно одлазила у канцеларије фирме „... систем“ доо Нови Сад где се повремено бавила комерцијалним пословима, а понекад је одлазила на пословна путовања са својим супругом, туженим ББ, који је све битне одлуке, везано за пословање овог друштва доносио самостално, а једно време заједно са туженим ВВ. У периоду док су деца била мала и док нису кренула у вртић, тужиљи је у чувању деце пет пута недељно помагала жена која је за своје ангажовање добијала плату као и тужиљина сестра, а након што су деца напунила две године и када су кренула у вртић, жена је периодично помагала тужиљи у чувању деце. Тужиља није имала свој пословни мејл у предузећу. За све време рада код туженог „... систем“ доо Нови Сад није довела било ког новог клијента, већ је углавном обављала одређене административне послове, а у периоду док је била регистровани директор, тужиља је потписивала документацију коју је било потребно да

као директор потпише и то углавном тако што би јој документе на потпис доносио супруг тужени ББ. Пословање фирме, туженог "... систем" доо Нови Сад је још од оснивања било позитивно. Фирма је остваривала добит, бавила се пласирањем постојећих и нових производа и то пре свега енергетских пића. За рад у предузећу, туженом, „... систем“ доо Нови Сад тужиља је добијала зараду. Тужиља и тужени ББ су живели натпросечним стандардом, у претежном делу од новчаних средстава које је тужени ББ подизао као добит из фирме и од исплата бонуса туженом ББ од фирме, а мањим делом од својих зарада које су остваривали, јер су обоје пријављени на минималац. Пресудом Основног суда у у Новом Саду посл. бр. П2 2052/2018 од 01.06.2020. године, након престанка ванбрачне заједнице, млт. деца тужиље и туженог ББ поверена су на самостално вршење родитељског права овде тужиљи као мајци. "... систем" доо Нови Сад је власник стана број 2 на првом спрату, површине 126 м2, стана бр. 5- дуплекс, приземље и поткровље површине 96 м2 и гараже површине од 20 м2 у стамбеном објекту у ул ... бр. ..., у Новом Саду, а наведене непокретности ово привредно друштво је купило 2013. године од раније акумулиране добити из претходних година.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио примарни тужбени захтев применом чланова 168. став 2, 191 став 2 и 171. став 1. Породичног закона наводећи да удео у привредном друштву „... систем“ доо Нови Сад, није удео стечен у току трајања ванбрачне заједнице тужиље са туженим ББ, него да се ради о посебној имовини туженог ББ, стеченој поклоном у току трајања ванбрачне заједнице. С тим у вези одбијен је и евентуални тужбени захтев, јер удео у привредном друштву „... систем“ доо Нови Сад, није у режиму заједничке имовине тужиље и туженог ББ, па не може бити ни увећања вредности заједничке имовине кроз увећање тржишне вредности удела у туженом привредном друштву, те да тужени ББ није Уговором о преносу удела од 01.04.2019. године располагао заједничком имовином (а тиме и уделом тужене у неподељеној заједничкој имовини, што би било противно одредби члана 174. Породичног закона) већ својом посебном имовином, нити има места примени одредбе члана 170. Породичног закона јер тужиља није доказала да је током трајања ванбрачне заједнице дошло до знатног односно незнатног увећања посебне имовине туженог ББ (бившег ванбрачног партнера).

Другостепени суд у целости је сагласан са одлуком првостепеног суда уз прихватање свих разлога које је дао првостепени суд.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни суд налази да нису основани.

Наиме, тужиља је тражила да се утврди да је сувласник 90 % удела са туженим ББ у туженом друштву „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, наводећи да се ради о заједничкој имовини стеченој са бившим ванбрачним партнером, овде туженим ББ. Из чињеница утврђених у овој парници, произилази да је тужиља са туженим живела у ванбрачној заједници у периоду од 2007. до 2017. године, а тужено друштво „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, основано је 2002. године, Одлуком о оснивању, од стране туженог ВВ (отац туженог ББ). У току трајања ванбрачне заједнице, односно 11.02.2013. године, тужени ВВ, пренео је без накнаде, овде туженом ББ удео у друштву „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, у висини од 100 % капитала, који је по том основу уписан као власник 100 % удела. Према члану

168. став 2. Породичног Закона, имовина коју је супружник стекао у току трајања брака деобом заједничке имовине односно наслеђем, поклоном или другим правним послом којим се прибављају искључиво права представља његову посебну имовину. Како је Уговором о преносу без накнаде од 11.02.2013. године, тужени ВВ, пренео без накнаде, овде туженом ББ 100 % удела у туженом „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, то је јасно да је наведени удео сходно напред цитираном члану 168. став 2. Породичног Закона, посебна имовина туженог ББ. Дакле, удео у туженом „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, није у режиму заједничке имовине и због тога тужиља нема право да тражи утврђење да је сувласник 90 % удела у туженом „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад. Тужиља јесте обављала одређене административне послове у туженом „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад и за то примала зараду, али наведено не даје право да захтева утврђење сувласничког удела у туженом „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад. Према члану 191. став 1. Породичног Закона, имовина коју су ванбрачни партнери стекли радом у току трајања заједнице живота у ванбрачној заједници представља њихову заједничку имовину. Овде се не ради о имовини стеченој радом, већ о посебној имовини туженог ББ, која се састоји од удела у туженом „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, и којом сходно члану 169. Породичног Закона може самостално да располаже и управља. Услед тога, тужени ББ, није Уговором о преносу удела од 01.04.2019. године, располагао заједничком имовином, а тим и уделом тужене у неподељеној заједничкој имовини, што би било противно одредби члана 174. Породичног Закона, већ својом посебном имовином. Због чињенице да је удео у друштву „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, посебна имовина туженог ББ, то је неоснован и евентуални тужбени захтев за исплату 45 % вредности удела у туженом „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, јер тужиља није доказала постојање основа за такву исплату. С тим у вези неосновани су наводи ревидента да је било места примени одредбе члана 170. Породичног Закона, јер тужиља није доказала да је дошло до знатног или незнатног увећања вредности посебне имовине туженог ББ и да је тужиља допринела том увећању. Осим административних послова у туженом „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, за који рад је примала зараду, тужиља није доказала да је на други начин допринела увећању тржишне вредности удела (рецимо ангажовањем своје посебне имовине и улагањем у друштво „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад) нити да је довела неког новог клијента, што би допринело економском расту туженог „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад. Због недоказаности основа, правилно је одбијен и предлог тужиље за економско-финансијско вештачење, јер би исто било сувишно и противно начелу економичности поступка.

Ревизијски наводи тужиље којим указује да је нејасно на основу чега су судови утврдили да су предметне непокретности у власништву туженог „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, купљене 2013. године из раније акумулиране добити друштва, су наводи којим се указује на непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање, који сагласно члану 407. Закона о парничном поступку, нису дозвољени ревизијски наводи. Осим тога, код чињенице да тужиља у овој парници није доказала постојања основа за утврђење права сувласништва на уделу у туженом „... СИСТЕМ“ ДОО Нови Сад, нити основ за исплату противвредности удела у проценту од 45%, то су предњи наводи без утицаја на питање момента и извора стицања предметних непокретности.

Ревизијски наводи тужиље којим указује да су судови пропустили да примене одредбу члана 180. став 2. Породичног Закона, претпоставка о једнаким уделима,

поновљени су жалбени наводи, о којим се другостепени суд изјаснио и које образложење прихвата и Врховни суд, па се ревидент упућује на образложење другостепеног суда, сходно одредби члана 414. став 2. Закона о парничном поступку, а без потребе за детаљнијим образлагањем одлуке.

Према томе, како нису основани разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које Врховни суд пази по службеној дужности, то је на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке пресуде.

Врховни суд одлучио је као у ставу другом изреке, имајући у виду да тужилца није успела у поступку по ревизији, док трошкови на име састава одговора на ревизију нису трошкови који су неопходни ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић